

Németh András

Elillanó évszakokról, Hölderlinre gondolva

*– Die Mauern stehn
Sprachlos und kalt, im Winde
Klirren die Fahnen.*

Még nincs ideje beszélni
csókmámoros fejről és
szentjózan vízről, nyár perzsel

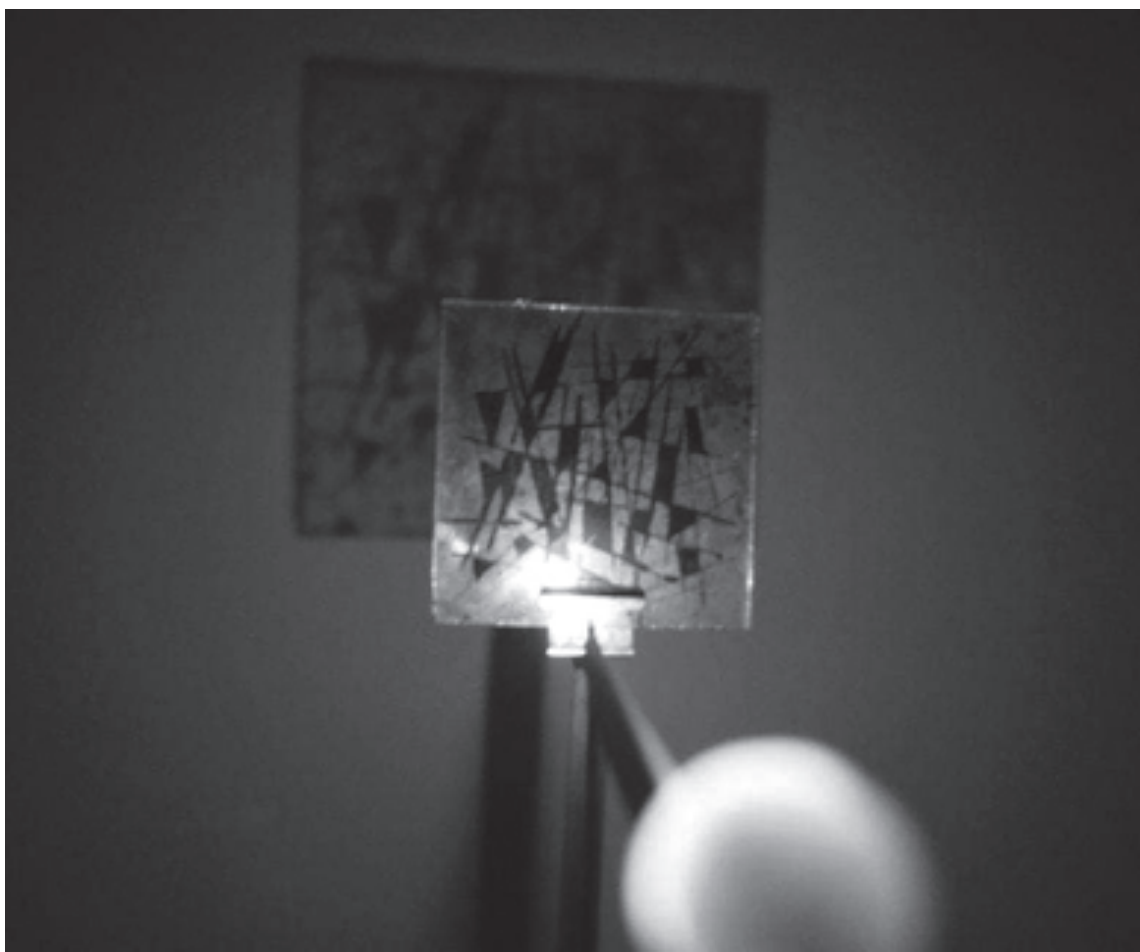
végig puha homokot, mi
sem gondolunk rossz érzés
mellett mást, hogy keltsen fel

nap télen, amikor őszi
langy délután is csak múlt,
szédült árnyék nem hull kábult,
vak testről életjel nélkül

örvénybe, a fagy utáni
kezdet meg olyan távol van,
föl sem fognánk, hány váratlan
perc ég el, míg bennünk vér hűl.

Rokonlélek nélkül

Talán úgy libbent el
tőlem az élet, mint kék
 eget utánczó szirom,
 lehet, búzavirágé,
 belefakulva felhók
 ősz hozó világába,
 maradtam védtelenebb
 magnak, megértést már
 nem az elhulló lepkék,
 vadméhek családjától
 várok, hanem a földtől.

STÁCIÓK (11-es panel)